

строгите и намръщени погледи на жестоките светии. Ако и Бог беше като тях, какво би било тогава! . . . За един курбан Св. Георги запущваше небето и полето се печеше съ месеци като на жарава. За една намлия откосен фий Св. Пантелей изтърсваше пълни торби съ едри камъни и потрошените стъбла и златни класове на буйните посеви потъваха въ черната лепкава кал. За една ръкойка пожъната пшеница св. Илия обръщаше ведрата и кръстците изгниваха на полето и по харманите. Други, разсърдени за някой малък грях, пущаха страшни ветрове, които се сборицкваша въ зрялата ръж и я изтърсваха до зърно.. И селените бледнееха пред жестоките им испити образи.

— Господи, закриляй ме, защото само въ моето сърце се прелива сладкия звук на твоя дом и само из моята душа се възнася святата и чиста молитва към твоя трон. Виж и съжали твоя роб. И вие светии на моите деди, пазете моя дом и моите ниви, защото не забравям да ви помена и да ви принеса курбан от сѐ сърце и душа. И простете ми, ако съм съгрешил съ нещо пред вас . . .

Тъй се молеше набожния стопанин и му ставаше леко и приятно. А светиите се усмихваха от рамките на прашните икони и дебелиите бръчки на мършавите им лица трепваха въ сиянието на небесно блаженство.

Вечер, пред празничните дни, звуците се разсипваха като просо над потъналите въ труд поля и отмалелите ръце слагаха благоговейно оръжието на непосилната мъка. Благите погледи пречупваха ослепителните лъчи на залеза, за да зърнат сред бухналите зелени овошки извора на тъжните звуци.

Дните хвърчаха и годините крачеха след тях.